

Tělo (SARX. caro)

Platón v navázání na rozšířené lidové představy i na některé myšlenky presokratiků precizoval (resp. nechal aktéry svých dialogů precizovat) představu, že duše mají svůj původní domov ve věčném světě idejí, že dočasně z tohoto světa vypadnou a upadnou do těla jako do vězení, z něhož jsou opět smrtí vysvobozeny, takže se pak vrací opět do světa idejí. Duše je tedy v představách převážné většiny Řeků chápána jako nesmrtelná, i když po smrti se plouží v Hádu jen jako pouhý stín. Všechno tělesné, tj. smysly vnímatelné, je pro řecké myslitele ne-li pouhé zdání, tedy alespoň poloskutečné, přechodné a pomíjející. Představa, že nějaký bůh, třeba Zeus, se stane býkem, neznamená uskutečnění, nýbrž pouhý převlek, tedy opět zdání. Když čteme v Janově evangeliu, že LOGOS SARX EGENETO, tj. že LOGOS („slovo“) se stal tělem, nejde o žádný převlek, nejde o nic zdánlivého, nýbrž o plnokrevnou, plnohodnotnou skutečnost, dokonce o takovou skutečnost, na níž je závislá veškerá ostatní skutečnost, skutečnost celého světa.

(Praha, 980613-2.)